

Kronieken juni 2015

Effataviering van 06/06: ik ben er niet, maar Frans C stuurt volgende impressie:

‘Chris verwelkomt de gemeenschap, dan nodigt hij Frans en pater Andreas uit om voor te gaan. In zijn inleiding verwijst Frans naar de vele gemeenten waar het donderdag jaarmarkt was. Een traditie die samenhangt met Sacramentsdag, een christelijk feest op de 2de donderdag na Pinksteren, dat meer dan 750 jaar geleden ontstond in het bisdom Luik en ruim verspreid werd. In sommige landen is het nog steeds een officiële feestdag. Niet bij ons. Wij vieren dat het weekend daarop. Maar de processie met het Heilig Sacrament gaat op de meeste plaatsen in Vlaanderen niet meer uit.

We luisteren naar het 14de hoofdstuk van Marcus (verzen 12-16 en 22-26). Hij situeert Jezus - en ook ons - in het grotere geheel van de geschiedenis van God en diens volk. God, Ik-zal-er-zijn, die ieder van ons zoekt te ontmoeten en hoopt dat wij zijn handen en voeten naar anderen toe willen zijn.

Marcus toont hoe Jezus de band legt tussen het Oude Verbond (het traditionele joodse Pesachmaal dat de uittocht uit Egypte herdenkt) en het Nieuwe Verbond (waarbij Jezus een nieuwe betekenis geeft aan het breken van het brood en het delen van de wijn). De leerlingen gaan op weg om de zaal voor Pesach klaar te zetten, maar een en ander gaat in tegen de gangbare gebruiken in (een man die een kruik water draagt, mannen die de zaal klaar zetten). Misschien wil Marcus ons wakker schudden: dingen zijn niet vanzelfsprekend, mensen zijn evenwaardig, ongeacht geslacht, ras, sociale afkomst, woonplaats, enz. Nog altijd een actueel thema als je denkt aan de test over racisme in een Antwerpse school, aan de wijze waarop vrouwen in India mishandeld worden, maar ook aan de plaats van de vrouw binnen het kerkelijk instituut en in onze eigen maatschappij.

Tijdens het laatste avondmaal vat Jezus de essentie van zijn leven samen: verbinding met God, danken en zegenen, zichzelf breken en delen. Hij nodigt ons uit hetzelfde te doen. Zoals we daarna zingen: ‘telkens als wij eten van dit brood, verkondigen wij dat Hij leeft, Jezus Messias’ en ‘geef je leven zoals ik het geef: wees mijn zachte kracht, mijn lichaam en mijn ziel in deze wereld’. Een oproep om écht aan Gods tafel te komen, niet vrijblijvend, maar om ook anderen aan onze tafel, in ons leven uit te nodigen, om niemand te weren, niet formeel, maar ook niet feitelijk door ons hart te sluiten.

Een oproep om ons te laten raken door Gods liefde en die liefde te beantwoorden en ze door te geven. We kunnen dat niet alleen, we hebben elkaars steun nodig. Tegelijk moeten we de Geest in ons aan het werk laten. Zo kunnen we God toelaten om ons bij wijlen stenen, trotse, zwakke en koude hart te vervangen door een levend, eenvoudig, moedig en - vooral - beminrend hart. Pater Andreas gaat ons voor tijdens deze tafeldienst. Het breken van het brood en delen van de wijn, had vandaag voor sommigen toch iets speciaals, voelde wat intenser.

In de voorbeden hadden we aandacht voor de vluchtelingen en voor degenen die omwille van ziekte of om andere redenen niet konden aanwezig zijn en waarmee we ons toch verbonden weten.’ (Bedankt Frans!)

Koorrepetitie op 12/06: ik ben er niet, maar Frans C maakt volgende impressie:

‘Koorrepetitie 12/06/15 met Hilde. We herhalen volgende liederen: nrs.93 (met aankondiging traktatie van iemand die vorige week jarig was (Lut). En overall zijn er mieren (vliegende en andere)), 108 (tempo! Niet te snel dat het volk mee kan en niet te traag zodat het slaapt, pittig is en het toch geen strijdlid wordt, 49, 11 (met Hilde aan de gitaar - doe het nu nog eens, maar 10 maal stiller: het is een gebed van Teresa van Avila, doe je ogen dicht en beeld je in dat je in het midden van de kloosterkoer staat onder de blauwe hemel ...), 63 (sopranen nog eens solo voor de tegenstem en dan samen met de teéénoren), 64, 77 (voor de ontmoetingsdag. Even per stem voor tenoren en sopranen, de bassen (2) begonnen er niet aan en de alten voelden zich voldoende zeker).

Na de pauze zijn er enkele mededelingen: ‘We zijn gevraagd om op vrijdag 11 september 2015 om 11.00 uur de startviering in Borgwal (Vurste) te zingen, met gewone liedjes, zoals "een fontein" ...

die spontaan ontspruit uit de handen en kelen van diegenen die het liedje kennen. Inzingen om 10.30 uur.' 'En volgende repetitie op 26 juni 2015 gaat tegen de traditie in wél door, zodat we kunnen repeteren met het orkest.' 'De bedoeling is om met Kerstmis een tweetal keren op te treden met 'Christmas carols'; Ilse en Hilde bekijken dit tijdens de zomervakantie.'

Dan oefenen we nog liederen 104 (zingen we in de kapel, rechtstaand - goed, goed, maar luister nog meer naar elkaar, dan zal het nog mooier klinken) en 113.

Als toemaatje het "pikante" liedje "mooi is de liefde", deze maal met 4 strofen, waarvan we de tekst niet op papier krijgen. Het refrein is: 'Mooi is de liefde (3x), de liefde is mooi.' (nu tweestemmig met de sopranen een terts hoger)(Bedankt Frans!)

Effataviering met nog wat bij op 13/06: 11de zondag door het jaar. Chris verwelkomt de gemeenschap, midden in de examenperiode, maar we zijn met meer dan 10 (meer dan vijftig om het juist te zeggen) dus kunnen we vieren! De voorbije weken waren druk, en er kan nog wat licht bij. Pater Herman Bergsma gaat voor.

Pater Herman voelt Effata zeer goed aan: God zegde: Ik ben bij jou, ik ben er! In die mens die naast je is, je moet er niets voor doen, het is net als een klein zaadje. Hij kreeg eens drie kleine plantjes, afrikaantjes, die hij uitgeplant had, maar hij was vergeten ze water te geven, bijna waren ze kapot gegaan, maar toen gaf hij ze veel water én liefde en zo kwamen ze tot groei! Ook Jezus vertelt over een zaadje, het mosterdzaadje, klein, maar het wordt een reuze struik! ((Marcus 4, 26-34).

Ouders hebben een kind gekregen (ze hebben het niet gemaakt!) en dat kind doet dingen die niet zijn voorgedaan, het is niet beïnvloed, maar het zijn wel onze genen! Bijna kun je het niet zeggen, maar God schiep deze wereld, hij wil vrede, hij geeft de mens aan de mens, hij doet ze ontmoeten, hij doet ze elkaar proeven, elkaar horen, communiceren, hij doet ze hand in hand optrekken naar de toekomst. Dát wilde Guido laten zien.

Hij heeft de toon aangeslagen, het koor doen ontstaan tot een harmonisch geheel van in het begin, hij heeft een mosterdzaadje gezaaid, het gekoesterd, het water gegeven, het groen bewaard, het Godsrijk van mensen helpen scheppen. Kijk niet om, wees niet ongeduldig, zucht niet, Gods werk is als het Vaticaan! Het gaat langzaam, steek je hand uit, vertrouw elkaar, heb geduld met elkaar, wees Effata!

Wij hebben gebeden voor iedereen die het moeilijk heeft, voor kinderen die examens doen; wij hebben gedankt voor deze gemeenschap, wij hebben gevraagd voor ondersteuning van mensen met een beperking; wij hebben gebeden voor wie er niet bij kon zijn, voor de bootvluchtelingen, voor mensen die moeilijke keuzes moeten maken. En: leer mij geloven in de kiemkracht van de graankorrel en geduld hebben met de oogst, om te leren dat al wat leeft, nooit sterft, maar steeds herrijst en opnieuw vruchten draagt.

Vandaag is het **ook Gevi**: koffie of chocolademelk met speciaal brood. Er zijn dadels!

Vandaag is het ook **Mannendag**: wij mannen krijgen een theehuisje, met een vriendelijk woord van Mieke: een theehuisje is ook een thuis(je), waar wij welkom zijn en waar onze aanwezigheid zeer op prijs wordt gesteld.

Zaterdag 20/06: in de namiddag is er bijeenkomst van de **meditatiegroep**. Walter VW stuurde mij Meditatief 204: een uittreksel: 'Enkele jaren geleden heb ik de kans gehad om ongeveer anderhalf jaar in Italië te wonen voor vorming. Wat later kregen we twee Napolitanen op bezoek die de pasta met bijhorende saus klaarmaakten. Tot onze grote verbazing begonnen ze om acht uur alles klaar te maken. De saus werd op een zacht vuurtje gezet om dan nog vier uur goed door te sudderen, zo dat alle smaken goed op elkaar konden inwerken om zo de door hen gewenste unieke smaak te bekomen van de pastasaus. Dit staat in schril contrast met onze spaghetti met Bolognese saus die we vaak klaar maken als we een snelle hap nodig hebben.

Ik merk dat onze drang naar snelheid en efficiëntie een van de grote valkuilen kan zijn op ons meditatief pad. We willen vlug resultaat. Iemand zei me onlangs dat hij met een niet gelovige in bijna alles overkomt behalve in 'geduld'. Een niet gelovige is te ongeduldig en mist daarom soms de kans om de diepere grond van alles te zien. Een eigentijdse gelovige heeft vaak leren wachten,

geduldig te zijn om zo stapje voor stapje opnieuw die glinsters van God te ontdekken in het gewone leven. En misschien is dit wel een van de mooie vruchten van het proberen dagelijks te mediteren.(...)

Op het gebruikelijke uur is er de **Effataviering**. Vandaag is het ook Wereldvluchtelingendag. Lea VW nodigt ons uit na te denken, hoe gelukkig wij wel zijn!

Op deze gebedsviering gaat Walter VW voor en hij verwijst onmiddellijk naar het evangelie, een klein stukje uit het evangelie volgens Marcus, hoofdstuk 4, verzen 35-41. Ik herinner mij wat Guido over dit verhaal vertelde en ik 'zie' hem staan achter Walter VW, goedkeurend knikkend: *"Hij heeft het verstaan!"*. Marcus wordt ook de kleine evangelist genoemd, maar de anderen hebben van hem afgeschreven; hijzelf schreef voor wie niet geloofde (de 'heidenen' zegt men wel eens in de rapte). Wie gelooft, gelooft nu eens een beetje, dan weer niet, meer geloof gaat omhoog, vooruit; de leerlingen zien licht, dan weer niet, in mist en onzeker weer.

Het verhaal is bekend, het is een intiem moment, is het rustig of onrustig, de gedachten springen op: volgende week is het ontmoetingsdag, gaan wij dat wel aankunnen zonder Guido? Wij denken onrustig, wij voelen ons onrustig, wij doen onrustig. Ik denk mij letterlijk te pletter en denk: *"Jezus, doe daar iets mee!"* *"Overdrijf toch niet!"* zegt hij, hij blijft staan, vaar door, ik help jullie toch, ik ben er voor jullie! We zien wat pedagogische boosheid, om die onterechte zorgen, hij denkt: stop daarmee, houdt er mee op!

De les is (zie ook de bezinning ...): telkens als je zorgen hebt, stop die in een ballon, doorprik die ballon, haal wind en storm er uit, bouw zorgen om tot goede gedachten!

Dan bidden we samen, Fons bidt voor, tafelgebed 2 en zingen lied 209 'Telkens als wij eten van dit brood', delen brood en vrede, zingen lied 49 (Johan zingt de discant), een lied dat wonderwel past bij het thema van de dag.

Wij hebben gebeden voor mensen die 'zwarte' gedachten hebben, gedankt voor een jaar meditatiegroep, gebeden voor iemands gezondheid en gedankt voor de steun die we bij elkaar kunnen vinden als het juist iets moeilijker gaat.

Tom V nodigt uit voor de vierdaagse van Effata: woensdag is het de proloog, Tabor, vrijdag 26/06 is er de ploegentijdrit, de koorrepetitie (Tom, het koor bestaat uit vier stemmen, de tenoren en nog enkele andere ...), zaterdag 27/07 is om 14.00 uur 'Denken rond de droom van Guido, een vergadering over de Voskenslaan; de etappewedstrijd en de Koninginnenrit is er op 28/08 met de viering en de maaltijd: de Ontmoetingsdag.

Er is een bijkomende slottijdrit: op 29/06 is er de kapelkuis.

Dan is er koffie en tijd om na te praten.

26/06 Koorrepetitie met orkest, in de kapel. De groep zangers is niet groot, maar volgens Hilde is dat 'klein maar krachtig', laat alleen na het orkest te vertrouwen! We herhalen de liederen voor de ontmoetingsdag: liederen nrs. 14, 77 ('niet gemakkelijk, maar elke stem wordt afzonderlijk ingeoefend!', 215 (in canon ingeoefend!), 52, (de laatste twee strofen met orkest), 113 (Hilde speelt piccolo!), 87 en 57 (we leren de 4 stemmen, volgens Caië is dat onmogelijk en ze verwedt er een traktatie op, weddenschap die ze glansrijk verliest!).

27/06 De etappewedstrijd: Denken rond de droom van Guido. Vandaag is er een brainstorm over de pastorale inzet van Effata in het 'Parelproject' in de Voskenslaan. Tom V geeft een eerste aanzet naar het gesprek over dit onderwerp, Bernadette vertelt een verhaaltje over geloven: Belangrijk is dat ik in God geloof, maar nog belangrijker is dat God in mij gelooft, ondanks angsten en twijfels, omdat er mensen zijn die mij helpen, omdat Guido ons bezielde. Ook pater Johannes Römelt, provinciaal, spreekt: Voskenslaan is vertrokken omdat er een levendige groep achterstond, die niet alleen steunt, maar er ook viert en omdat wij Guido ook missen, willen wij zijn ideeën verder uitbouwen. Ook Walter VW die het project zeer goed kent vat het even samen, met projecties en een PowerPoint, die door een ijverige Chrisje wordt uitgedeeld. Dan wordt de grote groep in vier deelgroepen opgesplitst om tot het 'brainstormen' over te gaan. Ik was daar niet meer bij, misschien hoor ik later wel wat preciezere dingen.

Zondag 28/06, de Koninginnerit, de Ontmoetingsdag.

Ignace verwelkomt de gemeenschap en terecht zegt; Guido is er niet, maar hij is er wél, in ons, hij gaat nooit voorbij. Wij komen luisteren naar Jezus, onze eerste broeder. Ook verwelkomt hij speciaal Jean-Robert en Benjamin, onze speciale gasten uit Congo en pater Johannes Römelt, de provinciaal.

Een van de woorden van Guido, die het best blijven hangen, zijn gesproken op de begrafenis van Mimi: 'Wees niet bang!', maar dan in de betekenis van 'blijven geloven!' Wij komen deze woorden terug tegen in het evangelie (Marcus 5, 21-24 en 35b-43), het verhaal van het dochtertje van Jaïrus. Zoals Bernadette zegt: een mooi verhaal, Jezus op zijn best. Geen sensatie, zeer menselijk, met een ontroerde, medelevende Jezus, een Jezus met een sterke persoonlijkheid, die rust en zekerheid uitstraalt. Het voorbije jaar, deed ons even wankelen, nu zijn we terug op weg, niet bang: de mens gaat voor. Iedere dag gaat er wel ergens een dochtertje van Jaïrus dood, maar wij vrezen niet meer uit de boot te vallen. Wij kunnen mopperen op straat, of klagen binnenshuis, maar we zeggen: 'Wees niet bang!'

We zingen vele liederen, met het orkest, al die liederen doen mij aan Guido denken, hij die er niet meer bij is, die er wél bij is, in ons, ons lied, in lach, in al wat er gebeurt. Wij hebben aan Jezus toevertrouwd al wat ons bekommert, wij hebben gedankt voor hulp aan wie zoekt, wij hebben gebeden voor wat in het nieuwe project letterlijk en figuurlijk aan het groeien is, wij hebben gebeden voor de mensen in de stuurgroep, die wel en wee gaan overdenken. Een vader dankt voor zijn lieve zonen, wij bidden om deze gemeenschap, wij danken voor de feestelijke ontmoetingsdag en bidden voor al wat onuitgesproken bleef: "Laat de warmte van vandaag, niet verloren gaan ..."

Wij krijgen een aandenken, een ballon, een stift en een papiertje met koord, er is aperitief, lekker en overvloedig eten en Miet heeft weer gezorgd voor een overdadig dessert (met vele onbekende helpers!). De ballons gaan de lucht in en er is tijd voor nakaarten.

29/06 Poetsen van kapel en de ruimten errond.

Ik was even op het kerkhof van Mariakerke, om een groet aan Guido te brengen. Hij is er ook, in de schaduw, niet van een steeneik of een kastanje, wel van een of andere conifeer, bij enkele witte margrietten. En ja, ik moet jullie allemaal groeten en danken!

Wouter, donderdag 2 juli 2015.